

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/74/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200053
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012200053.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD. v právnej veci žalobcu: F.. Z.W., nar. XX. Z. XXXX, bytom v G., N.. X, právne zastúpený: JUDr. Ivanom Jánošíkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Klincová č. 35, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, Odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta č. 8, za účasti pribratých účastníkov: 1/ F.. S.M., bytom v F. K. O., E.. XX, 2/ Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom v Bratislave, Primaciálne nám. č. 1, 3/ M. G., bytom v G., S.. XX, 4/ O. Y., bytom v G., S.. XX, 5/ H. H., bytom v G., S.. XX, 6/ F.. S. N., bytom v G., X.. XX, 7/ F.. V. H., bytom v L. J. E., Z.. H. XX/X, 8/ Z. H., bytom v G., S.. XX, 9/ F.. Z. H., bytom v G., S.. XX, 10/ F. H., bytom v G., S.. XX, 11/ P. H., bytom v G., S.. XX, 12/ O.. F.. F. X., bytom v G., S.. XX, 13/ F.. M. X., bytom v G., S.. XX, 14/ F.. M. S., bytom v G., S.. XX, 15/ A. H., bytom v G., S.. XX, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 27. októbra 2011, číslo A/2011/2081-3/HLO, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. apríla 2014, č. k. 2S/16/2012-82 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. apríla 2014, č. k. 2S/16/2012-82 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“) zamietol s poukazom na ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania v záhlaví uvedeného rozhodnutia, ktorým žalovaný podľa ust. § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) zmenil rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Ružinov zo dňa 7. marca 2011, č. j. SÚ/CS 16925/2010/2011/6/Pix o umiestnení stavby č. 572 „Bytový dom - nadstavba“ na S. ul. č. XX, v Bratislave, na parc. č. 10.525, súp. č. 557 a parc. č. 21.821/1, v kat. území J..

Po oboznámení sa s obsahom tak súdneho ako aj administratívneho spisu, krajský súd v danej veci skonštatoval, že rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu obsahuje všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti, vydal ho orgán na to príslušný, pričom postupoval v medziach zákonom stanoveného postupu. Vychádzal z charakteristiky rozhodnutia o umiestnení stavby, ktorým sa vytvára len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže ale nemusí v budúcnosti dôjsť. Nezistil žalobcom namietanú nezákonnosť ohľadne doručovania listín verejnou vyhláškou vzhľadom na väčší počet účastníkov stavebného konania. Žalobca mohol všetky svoje práva uplatniť v procesnom postavení účastníka konania a jeho práva boli v rámci odvolacieho správneho konania zhojené. Podľa názoru krajského súdu uzavretím nájomnej zmluvy žalovaný ako stavebník zabezpečil parkovanie k plánovanej nadstavbe jedného mezonetového bytu, preto námietku žalobcu o nedostatku rozhodnutia žalovaného v oblasti statickej dopravy pokladal za nedôvodnú. Za nedôvodnú námietku žalobcu pokladal tiež jeho žiadosť o doplnenie svetlotechnického posudku na posúdenia vplyvu predmetnej nadstavby na susedné budovy. Žalobca nepreukázal tvrdenie, že svetlotechnický posudok nezhodnotil nadstavbu a jej okolie komplexne. Správny orgán nemal dôvod pochybovať o správnosti záverov, ktorý bol vypracovaný autorizovaným stavebným inžinierom, ktorý v posudku uviedol, že vplyv plánovanej nadstavby vyhovuje požiadavkám STN 73 4301 na preslnenie okolitých bytov, plánovaná nadstavba svojou polohou a výškou neovplyvní vyhovujúce preslnenie okolitých bytov a jej vplyv vyhovuje tiež požiadavkám STN 73 0580 na denné osvetlenie okolitých miestností s dlhodobým pobytom ľudí a dovolený uhol tienenia nebude prekročený v rámci nadstavby. Pokiaľ ide o námietku nesprávnosti stanoviska Technickej inšpekcie, a.s., Bratislava, ktorá vyhodnotila projektovú dokumentáciu k výťahu z hľadiska požiadaviek bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a požiadaviek bezpečnosti technických zariadení a zaujala k nej súhlasné stanovisko, krajský súd túto námietku pokladal za predčasnú. Hľadisko bezpečnosti prevádzky zdvihacieho zariadenia bude posudzovaná v rámci stavebného konania a bude závisieť od konkrétneho typu, ktorý včas aktuálnym nie je ani nemusí byť známy.

Podľa odôvodnenia rozsudku krajský súd predmetnú vec prejednal na nariadenom pojednávaní dňa 23. apríla 2014 bez prítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu ako aj iných (príbratých) účastníkov. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil neúčast' na pojednávaní z dôvodu práceneschopnosti e-mailom doručeným na adresu podateľňaKSBA@justice.sk dňa 22. apríla 2014. Podateľňa predmetný e-mail poslala vedúcej kancelárie, ktorá bola v tom čase práceneschopná a súd sa o ospravedlnení včas nedozvedel. Podanie dal na poštovú prepravu dňa 23. apríla 2014, došlo na súd 25. apríla 2014, a teda i keď právny zástupca žalobcu ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní zaslal na správnu adresu, súd v čase rozhodovania o žalobe nemal toto ospravedlnenie k dispozícii.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal prostredníctvom právneho zástupcu žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Za odvolací dôvod žalobca označil skutočnosť, že účastníkov konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP). Namietal, že krajský súd uskutočnil dňa 23. apríla 2014 o 11:00 hod. pojednávanie bez prítomnosti právneho zástupcu žalobcu napriek tomu, že tento dňa 22. apríla 2014 požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti.

Žalobca mal za to, že postupoval v zmysle § 119 ods. 2 písm. c/ OSP, keď svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil, požiadal o odročenie pojednávania a zároveň požiadal, aby nebolo vo veci rozhodnuté. Rovnako požiadal krajský súd o oznámenie, ako predmetnú žiadosť o odročenie pojednávania posúdil. Nakoľko však konajúci súd právnenému zástupcovi žalobcu predmetné oznámenie nezaslal a uskutočnil pojednávanie bez prítomnosti tak právneho zástupcu žalobcu ako aj samotného žalobcu, odňal tým žalobcovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom.

Žalobca nesúhlasil s názorom súdu, že tento nemal v čase rozhodovania k dispozícii podanie obsahujúce žiadosť o odročenie pojednávania, nakoľko predmetné podanie bolo doručené krajskému súdu dňa 22. apríla 2014 a vzhľadom na povahu doručenia realizovaného elektronickými prostriedkami, bolo takéto podanie doručené súdu takmer okamžite.

Zároveň žalobca poukázal na nesprávnosť tvrdenia krajského súdu, že o ospravedlnení žalobcu sa včas nedozvedel z dôvodu práceneschopnosti vedúcej kancelárie. Podľa názoru žalobcu je výlučnou zodpovednosťou súdu zabezpečiť riadny chod kancelárie a uvádzaná skutočnosť nemôže byť na škodu práv účastníka konania.

V ďalšej časti podaného odvolania, žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. augusta 1994, č. k. 5Cdo/66/94, z ktorého plynie záver, že choroba účastníka konania preukázaná lekárske uznanou práceneschopnosťou je vždy dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania v zmysle ust. § 101 ods. 2 OSP.

Rovnako namietol aj tú skutočnosť, že krajský súd nielenže uskutočnil pojednávanie bez prítomnosti žalobcu, avšak v jeho neprítomnosti aj vyhlásil rozsudok. Na tomto mieste poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. marca 2003, sp. zn. II. ÚS 85/02 a z neho plynúce závery, dotýkajúce sa predovšetkým verejného vyhlasovania rozsudkov patriaceho k ústavným princípom právneho štátu. Dodal, že v tomto prípade krajský súd bez toho, aby účastníkovi riadne doručil oznámenie o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku, rozhodol rozsudkom bez jeho prítomnosti. V tejto súvislosti rovnako poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. júla 2009, č. k. 1Cdo 120/2009.

Vzhľadom na vyššie žalobcom prezentované skutočnosti, žalobca zastáva názor, že krajský súd v predmetnej veci konal inak, ako mu to stanovil Občiansky súdny poriadok v § 156 ods. 3 v spojení s § 250f a § 250ia, čím znemožnil žalobcovi realizáciu tých procesných práv, ktoré mu patria. Uvedený postup krajského súdu považuje žalobca za porušujúci právo na súdnu ochranu a predstavujúci vadu v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ OSP.

Napokon žalobca poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 8. októbra 1997, sp. zn. II. ÚS 47/96 a uzavrel, že odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu považuje vzhľadom na ním predložené argumenty za nezákonné a nespravodlivé.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na to, že s namietanými skutočnosťami sa dostatočným a zákonným spôsobom v napadnutom rozhodnutí vysporiadal a vyhodnotil ich ako neodôvodnené. Namietal, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila príbratá účastníčka 15/ p. A., ktorá odvolanie žalobcu považovala za účelové. Poukázala na priloženú dokumentáciu od lekára právneho zástupcu žalobcu, z ktorého vyplýva, že právny zástupca bol práceneschopný od 8. apríla 2014 a predmetné ospravedlnenie zaslal súdu až 22. apríla 2014. S rozhodnutím krajského súdu sa v plnom rozsahu stotožnila.

Príbratý účastník 2/ Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava ako vlastník časti pozemku, na ktorom sa má realizovať nadstavba nadzemného podlažia, vo vyjadrení k odvolaniu ponechal na rozhodnutie odvolacieho súdu posúdenie správnosti realizovaných procesných úkonov zo strany žalovaného ako aj námietok žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 OSP, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 OSP) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej

tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci je posúdenie správnosti rozsudku krajského súdu, s prihliadnutím na zásadný, žalobcom namietaný odvolací dôvod spočívajúci v odňatí možnosti konať pred súdom.

Podľa § 250g ods. 2 OSP, ak sa účastníci na pojednávanie nedostavia, môže sa vec prejednať v ich neprítomnosti; konanie sa nesmie z tohto dôvodu prerušiť.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP, pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 119 ods. 1 OSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Podľa § 119 ods. 1 OSP účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu, po tom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie pojednávania obsahuje najmä:

- a) dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania,
- b) deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel,
- c) ak je to možné, uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil.

Podľa § 119 ods. 3 OSP ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ treba vykladať v takom zmysle, že sa jedná o taký postup súdu, ktorým účastníkovi odníma možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Tým je i právo účastníka, aby jeho vec prejednal súd v jeho prítomnosti. Neznamená to, že by súd nemohol prejednať vec i v neprítomnosti účastníka konania, avšak je povinný vždy účastníkovi konania poskytnúť možnosť, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (podobne aj čl. 38 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky), každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že základným právom účastníka je, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti. Uvedené právo účastníka však nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný účastníkovi poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti účastníka konania na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, aby nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná, pričom predvolanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať, a mohli sa pojednávania aktívne zúčastniť (ust. § 115 ods. 1 a 2 OSP).

Súd však nie je povinný vyhovieť akejkoľvek žiadosti o odročenie pojednávania, ale len takej, ktorú účastník odôvodní „dôležitým dôvodom“. Dôležitosť dôvodu, pre ktorý účastník žiada o odročenie pojednávania, hodnotí súd, a to vzhľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Hoci to zákon výslovne neustanovuje, existenciu takéhoto dôvodu, ktorý účastníkovi bráni byť prítomný na pojednávaní, musí účastník súdu vždy preukázať, a to hodnoverným spôsobom.

Účastník konania má nepochybne právo byť prítomný na pojednávaní, a ak mu vážna prekážka bráni sa zúčastniť, má právo požiadať o jeho odročenie. Výkon týchto práv však nesmie brániť druhému účastníkovi v realizácii jeho práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého ak sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 3. mája 2011, sp. zn. III. ÚS 69/2011).

Z obsahu spisu vyplýva, že krajský súd vo veci samej nariadil na deň 23. apríla 2014 o 11:00 hod. pojednávanie. Predvolanie bolo právnomu zástupcovi žalobcu riadne doručené dňa 24. marca 2014.

Právny zástupca žalobcu dňa 22. apríla 2014 požiadal elektronickým podaním (e mailom) krajský súd o odročenie pojednávania. Predmetnú žiadosť odôvodnil svojou pracovnou neschopnosťou. V písomnej žiadosti pripojil potvrdenie o pracovnej neschopnosti zo dňa 8. apríla 2014 ošetrovateľom, jeho vyjadrenie o dodržiavaní kludového režimu počas pracovnej neschopnosti a tlmočil nesúhlas žalobcu s tým, aby si jeho právny zástupca ustanovil za seba zástupcu. Tento nesúhlas je však v rozpore so znením splnomocnenia na právne zastupovanie zo 16. decembra 2011 (č. 1. 6 súdneho spisu), podľa ktorej žalobca v pozícii splnomocniteľa, výslovne vyjadril súhlas, aby splnomocnený advokát ustanovil za seba zástupcu, a v prípade, že ich ustanoví viac, vyjadril súhlas, aby každý z nich konal samostatne.

Z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa nemal dôvod pre odročenie pojednávania v zmysle § 119 ods. 2 OSP. Právny zástupca žalobcu žiadosť o odročenie pojednávania konajúcemu súdu neoznámil jednak bez zbytočného odkladu po tom, ako obdržal potvrdenie ošetrovateľského lekára o dočasnej práceneschopnosti, prípadne v priebehu práceneschopnosti v primeranej lehote pred určeným termínom pojednania veci, a jednak z dôvodu, že aj pre takúto nepredvídanú skutočnosť bola advokátovi odsúhlasená žalobcom možnosť určiť na zastupovanie v súdnom konaní substitúta.

Naviac z predloženého vyjadrenia právneho zástupcu ošetrovateľského lekára zo dňa 8. apríla 2014, v ktorom je uvedené: „...počas pracovnej neschopnosti má dodržiavať kludový režim“, nemožno vyvodíť, že sa vzťahuje aj ku dňu vytýčeného termínu pojednávania k 23. apríla 2014. Z predloženého vyjadrenia nevyplýva, že by právny zástupca žalobcu bol dňa 23. apríla 2014 v takom stave, že by nebol schopný

bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť predmetného pojednávania (§ 119 ods. 3 OSP).

Odvolací súd považuje za potrebné ďalej dodať, že pri posudzovaní namietaného porušenia procesného práva žalobcu je potrebné vychádzať nie len z konkrétnej procesnej situácie vo veci v danom čase, ale predovšetkým z charakteru, potrieb a cieľa správneho súdnictva, t.j. kasačnej kontroly zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy. Miera kontradiktórnosti v tomto súdnom konaní nie je taká vysoká ako v prípade meritórneho rozhodovania súdov v sporových občianskoprávných konaniach, v ktorých obe strany sporu majú povinnosť dokazovať svoje tvrdenia na preukazovanie svojho nároku alebo účinnej obrany proti tvrdeniu protistrany.

V správnom súdnictve súdy totiž preskúmajajú zákonnosť žalobou napadnutých správnych rozhodnutí ako i postupov predchádzajúcich ich vydaniu, kedy je už skutkový stav známy a vyplýva z obsahu administratívneho spisu a dokazovanie sa vykonáva len výnimočne. Preto je pre súd v rámci správneho prieskumu zákonnosti napádaných rozhodnutí orgánov verejnej správy rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený v správnom konaní a teda bol tu v čase vydania správneho rozhodnutia (ust. § 250i ods. 1 <.. OSP). Žalobcovi sú dôvody správneho rozhodnutia známe ako i obsah administratívneho spisu a dôkazov, ktoré sú jeho súčasťou.

Navyše treba poukázať aj na ust. § 250h ods. 1 <. OSP, podľa ktorého nemožno žalobné dôvody rozširovať po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty na jej podanie. Je teda zrejmé, že pokiaľ mal súd k dispozícii kompletný administratívny spis žalovaného, z ktorého bol zrejmý stav daný v čase vydania napadnutého rozhodnutia, súd nemal dôvod nevyhnutne vyžadovať účasť všetkých subjektov na pojednávaní.

Z uvedeného dôvodu je účastníkovi správneho konania v čase podania správnej žaloby spravidla známy skutkový stav zistený v správnom konaní, obsah administratívneho spisu ako i právna argumentácia žalovaného orgánu verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o správnosti žalobcom namietaného procesného postupu krajského súdu. Nezistil, že týmto postupom by žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom.

Napriek tomu, že predmetom odvolania žalobcu boli len námietky týkajúce sa porušenia jeho procesného práva súdom prvého stupňa, odvolací súd sa zaoberal aj posudzovaním vecnej správnosti rozsudku súdu prvého stupňa. Zistil, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasl.) náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami týkajúce sa spôsobu oznámenia o začatí konania o umiestnení stavby, o zabezpečení nároku na statickú dopravu, ohľadne svetlotechnického posudzovania ako aj umiestnenia zdvíhacieho zariadenia. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku a námietky nepokladal za dôvodné, ktoré by mohli spôsobiť nezákonnosť preskúmvacieho rozhodnutia žalovaného.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd s poukazom na závery uvedené vyššie, považujúc námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a poukazujúc v ostatnom na dôvody rozsudku krajského súdu, s ktorými sa najvyšší súd stotožnil, napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny, podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP, v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal pre jeho neúspech v odvolacom konaní a žalovaný nemá právo na náhradu trov konania zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.